

ע"פ 8641/16 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 8641/16

לפני: כבוד הנשיאה מ' נאור

המערער: פלוני

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערעור על החלטת בית משפט השלום בירושלים מיום 3.11.2016 בת"פ 23527-01-16 שניתנה על ידי כבוד השופט ג' סקפה-שפירא

בשם המערער: עו"ד ליאור כהנא

פסק-דין

1. לפני ערעור על החלטת בית משפט השלום בירושלים (השופט ג' סקפה-שפירא) מיום 3.11.2016 שלא לפסול עצמו מלדון ב-ת"פ 23527-01-16.

2. נגד המערער הוגש בחודש ינואר 2016 כתב אישום המייחס לו עבירה של מעשה מגונה בקטינה שטרם מלאו לה 14, עבירה לפי סעיף 348(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977. התיק התנהל תחילה בפני השופט ח'מאק-קלמנוביץ', אולם לאחר מינויה של השופטת מאק-קלמנוביץ' לבית המשפט המחוזי, הועבר התיק לניהול בפני השופטת סקפה-שפירא. בדיון שנערך ביום 11.7.2016 קבעה השופטת סקפה-שפירא את התיק לשמיעת פרשות התביעה וההגנה

וסיכומים, ליום 3.11.2016.

3. ביום 3.11.2016 החל דיון ההוכחות, כאשר בשלב מסוים קצב בית המשפט זמנים למשך חקירתה הנגדית של חוקרת הילדים שחקרה את המתלוננת. בא-כוח המערער הביע את מורת רוחו מהחלטה זו ואף יצא להתייעצות, שלאחריה המשיך בחקירה הנגדית. עם תום הזמן שקצב בית המשפט לחקירה הנגדית הורה בית המשפט על סיומה. בתגובה להחלטה זו ביקש בא-כוח המערער מבית המשפט לפסול את עצמו. התביעה מצידה טענה שאין כל עילה לפסילה.

4. בית המשפט דחה בהחלטה שניתנה בו ביום את בקשת הפסלות תוך שקבע:

"מסגרת הזמן שהוקצתה לדיון נקבעה זה מכבר ביום 11.7.16 בהחלטת השופטת קלמנוביץ'.

החקירה הנגדית של חוקרת הילדים נמשכת זה זמן רב, ועד כה טרם הגיע ב"כ הנאשם לשאלות הנוגעות ללב העניין חרף החלטות חוזרות של בית המשפט.

בית המשפט העיר לב"כ הנאשם מספר פעמים כי עליו למקד החקירה ואף קצב לו זמן לסיומה והוסיף על זמן זה. קביעות דיוניות כאלה ואחרות, אף אם אינן לרוחו של ב"כ הנאשם, אינן מקימות עילת פסלות של בית המשפט ואין בהן כדי ללמד על קיומו של חשש ממשי למשוא פנים. כל שיש בהן ללמד הוא על קביעת המסגרת הדיונית על ידי בית המשפט.

בנסיבות אלה, הבקשה לפסלות נדחית".

על החלטה זו הוגש הערעור שבפניי.

5. המערער טען בערעורו כי קביעתו של בית המשפט לפיה הוא לא יכול לסטות ממסגרת הזמן שהוקצבה לו על ידי מותב אחר שקבע את התיק להוכחות מהווה התפרקות של בית המשפט משיקול דעתו והכפפתו לשיקול דעתו של מותב אחר. לדידו, התפרקות זו של בית המשפט משיקול דעתו, המתלווה ל"פגיעה חמורה בזכות לחקירה נגדית תוך צמצום לממדים בלתי סבירים בנסיבות העניין" (פסקה 37 לערעור הפסלות) מצדיקים את פסילת בית המשפט. עוד טען המערער כי "החלטתו של בית המשפט לקטוע באיבה את החקירה הנגדית של עדה מרכזית ויחידה בתיק עבירות מין מרמזת יותר מאלף עדים על כך שדעתו של בית המשפט ננעלה וגורלו של הנאשם נחרץ לשבט" (פסקה 34 לערעור הפסלות). לשיטת המערער, טעמים אלה אף מצדיקים פסילה מפאת "מראית פני הצדק".

6. לאחר שעיינתי בטענות המערער ובשורת ההחלטות של בית המשפט השלום אליהן הן מתייחסות, הגעתי למסקנה שיש לדחות את הערעור, וזאת ללא צורך בקבלת תגובת המשיבה. כידוע, בהתאם לאמור בסעיף 77א לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984, המבחן לפסלותו של שופט הוא קיומן של נסיבות אשר יש בהן כדי ליצור חשש ממשי למשוא פנים. דא עקא, שטענותיו של המערער בנוגע לקציבת הזמן לחקירה הנגדית הן טענות נגד החלטות דיוניות שהתקבלו על ידי המותב, והלכה ידועה היא כי קבלת החלטות דיוניות במסגרת ההליך אינה יוצרת כשלעצמה

חשש למשוא פנים (ראו ע"פ 8999/14 בן שטרית נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (1.1.2015); יגאל מרזל דיני פסלות שופט 174-178 (2006)). הלכה זו נכונה גם כאשר מדובר ברצף של החלטות דיוניות אשר נטען שמשקלן המצטבר הוא היוצר חשש למשוא פנים מצד השופט שפסלותו מבוקשת (ראו ע"פ 3504/92 הלפרן נ' מדינת ישראל (28.10.1992)).

7. יפים לענייננו דברי הנשיא (כתוארו אז) א' ברק בע"פ 391/02 צברי נ' מדינת ישראל (10.4.2002):

"החלטת בית המשפט על תחימת החקירה הנגדית בפרק זמן מוקצב והפסקתה משחלף הזמן שהוקצה לה, והחלטתו לגבי ריענון זכרונו של העד, הינן החלטות שיפוטיות, דיוניות באופיין. במידה ונפל בהן פגם - ומבלי להביע עמדה לעניין זה - אין בהן משום עילת פסלות לכשעצמן (פסקה 5) (ההדגשות הוספו - מ.נ.).

בהתאם, השגותיו של המערער על תוכן ההחלטות שנתן בית המשפט ועל התנהלותו ושיקול דעתו, מקומן בהליכי ערעור רגילים, על פי סדרי הדין, ולא בהליכי פסלות (ראו: ע"א 7831/14 וינברג נ' גרינבוים, פסקה 7 (23.12.2014)).
כדבריו של הנשיא (כתוארו אז) גרוניס: "מקומו של ערעור על החלטות כאמור איננו במסגרת ערעור פסלות, כי אם בערעור לפי סדרי הדין הרגילים הנוהגים בפלילים" (ע"פ 6174/14 פרידמן נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (3.10.2014)).
לפיכך אין מקומן של טענות אלו של המערער במסגרת ערעור על פסלות שופט.

8. סוף דבר - לא מצאתי ממש בטענות המערער כי החלטותיו של בית המשפט מצביעות על משוא פנים בעניינו, ולו קל שבקלים.

דין הערעור להידחות.

ניתן היום, י"ג בחשוון התשע"ז (14.11.2016).

ה נ ש י א ה